

Τῆ ἀληθείᾳ ἀγεται τις ἀμερολήπτως ἢ ἀποφραυθῆ, ὅτι ἡ θεία Πρόνοια, ἡ τῶν κόσμου ἀοράτως διαικούσα, ἀνέδειξε τὴν Ἑλλάδα ἐν ταῖς ἐξόχοις αὐτῆς ἀνδράσιν ὡς ἀτρον φαεινόν, ἵνα καταυγάξῃ τὴν οἰκουμένην, πρόδρομον καὶ προάγγελον τῆς μεγάλης αὐτῆς βουλῆς, τοῦ Χριστιανισμοῦ, δι' οὗ πληροῦνται ἐν τῷ ὄνοματι τοῦ Σωτήρος οἱ μυχαίτατοι πόθοι τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας.

Ἐχοντες λοιπὸν ἡμεῖς ἐκ συγγενείας καὶ καταγωγῆς τιμαλφούς ἔνθεν μὲν τὴν σοφίαν τῶν Ἑλλήνων, ἔνθεν δὲ τὴν μαρίαν τοῦ ἀληθοῦς Χριστιανοῦ, ἦν καὶ ὁ μεγαλειότερος τῆς ἡμετέρας ἀρχαιότητος σοφὸς ἀπαφήματο ἐν τῷ εὖν οἶδα ὅτι οὐδὲν οἶδα», χωρῶμεν εἰς τὴν ἀναγέννησιν καὶ τὴν πρόοδον, ἵπὸ τοῦ θρόνου τοῦ ὑψίστου πατρὸς ἐπικαλούμενοι μετὰ θερμῆς καρδίας τὴν θείαν ἀρωγὴν, ἧς ἄνευ ἐπισηφαλεῖς αἱ ὁδοὶ τοῦ ἀνθρώπου.

ΤΟ ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝ.

I.

Ἐὰν ἦσαι υἱός, θά ἤκουσες ἀπὸ τὸν πατέρα σου τὴν συμβουλὴν ταύτην: ἐργάζου· παιδεύθητι, ὁ πεπαιδευμένος ἄνθρωπος κατορθώνει τὸ πᾶν. Ἐὰν ἦσθε πατήρ, θά εἶπες εἰς τὸν υἱόν σου: Βπμιελοῦ, μάνθανε, ἡ καλὴ ἀνατροφή καὶ ἐκπαίδευσίς ἰσοδυναμεῖ μὲ περιουσίαν.

Ἔστω.

Τὴν 15 Σεπτεμβρίου 1837, τὴν ὀγδόην πρωϊνὴν ὥραν, γραμματοκομιστῆς εἰσῆλθεν εἰς οἰκίαν τινὰ τῆς ὀδοῦ Μεσλαί, μίξ τῶν ἡσυχωτέρων ὁδῶν τῶν Παρισίων, καὶ ἀποθέσας ἐπιστολὴν ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ θυρωροῦ, ἔτεινε τὴν χεῖρα ὅπως λάβῃ τὰ κόμιστρα αὐτῆς, εἰπών:

— Διὰ τὸν Κύριον Λεβρῦνον! τρεῖς ὄβολους (sous)

— Ἰδοὺ τρεῖς ὄβολοι, εἶπεν ἡ θυρωρὸς θέτουσα τὴν ἐπιστολὴν ἐντὸς τοῦ διαχωρίσματος τῆς γραματοθήκης τοῦ ἀνήκοντος εἰς τὸν ἐνοικιαστὴν πρὸς ὃν ἡ ἐπιστολὴ ἀπηγύθνετο.

Τίς ἦτον αὐτὸς ὁ Κ. Λεβρῦνος καὶ τί περιεῖχεν ἡ ἐπιστολὴ αὐτῆ; Ἰδοὺ τὸ ζήτημα. Ὁ Κ. Λεβρῦνος ἦτο χονδρὸς τις ἄνθρωπος, τεσσαρακονταετῆς περίπου, ἀποκτήσας μικρὰν περιουσίαν διὰ τοῦ ἐμπορίου τῶν πανικῶν, ἔσχε γυναῖκα καὶ εἶχε μίαν θυγατέρα. Ἰδοὺ ἀφορμὴ διὰ νὰ λάβῃ ἐπιστολὴν. Ὁ Κ. Λεβρῦνος ἦτο ἀσχημος, ἡ κόρη του ἦτον εὐμορμος. Ὁ Λεβρῦνος ἦτο ἀγροίκος ἡ κόρη του ἦτο πνευματώδης, ὁ Κ. Λεβρῦνος ἦτο χονδροειδὴς ἀλλ' ἡ κόρη του ἦτο καλοκαμωμένη. Τέλος ὁ Κ. Λεβρῦνος ἦτον ἐγώιστῆς, ἀλλ' ἡ κόρη του ἦτο συμπαθῆς. Διὰ ταῦτα, μὲν τὰ ἐλαττώματα, ἡ δεσποσύνη Λεβρῦνου ἔσχε

τὸν πατέρα τῆς Κ. Λεβρῦνον ἀπὸ τὴν μύτην, ὡς λέγομεν κοινῶς.

Ὅταν ἡ ὑπνέτρια τοῦ Κ. Λεβρῦνου κατέβη, ὅπως προμηθευθῆ ἐκ τῆς ἀγορᾶς τὰ τροφίμα τῆς ἡμέρας, ἡ θυρωρὸς τῆ ἐνεχείρισε τὴν ἐπιστολὴν, ἐκείνη δὲ τὴν διεβίβασεν εἰς τὸν κύριόν τῆς, ὅστις καθήμενος ἐμπρὸς τοῦ γραφείου του καὶ περιβεβλημένος τὸν κοιτωῖτην του, ἔγραφε καὶ αὐτὸς ἐπιστολάς. Ὁ Κ. Λεβρῦνος μετήρχετο ἐπὶ πολλὸν καιρὸν τὸν ἐμπορον, ὡς πρὸ ὀλίγου εἶπομεν, καὶ ὅσον καιρὸν ἦτον ἐμπορος ἐσυνεβίβζε νὰ κρατῆ μόνος τοῦ τὴν ἀλληλογραφίαν καὶ νὰ γράφῃ ἀπὸ τῆς ὀγδόης πρωϊνῆς ὥρας πρὸς ἅπαντας τοὺς εἰς τὰς ἐπαρχίας καὶ τὸ ἐξωτερικὸν ἀνταποκριτάς του. Μολοντί δὲ πρὸ τεσσάρων ἐτῶν εἶχεν ἀποσυρθεῖ τοῦ ἐμπορίου καὶ μετ' οὐδενὸς δὲν διετέλει εἰς ἐμπορικὰς σχέσεις, ἦτον ὁμῶς πεπεισμένος, ὅτι ἐξακολουθεῖ ταιαύτας καὶ δὲν ἄφινε μίαν πρωϊάν χωρὶς νὰ γράφῃ τέσσαρας τουλάχιστον ἢ πέντε ἐπιστολάς. Τί ἔγραφε κανεὶς δὲν τὸ ἤξευρε, οὔτε αὐτὸς ὁ ἴδιος, ἀλλὰ ἔγραφε, ἐφαίνετο ἀπησχολημένος, τοῦτο ἤρκει εἰς αὐτόν.

Μάλιστα ὁ Κ. Λεβρῦνος εἶχεν εὖρει ἐπὶ τοῦτω φράσιν κατὰλληλον, τὴν ὁποίαν ἐπανελάμβανε πολλάκις μετὰ καγχασμοῦ ἀρμόζοντος εἰς κεφαλαίουχον.

— Ἐγὼ ἤξεύρω καλὰ πότε θά ἀποθάνω, ἔλεγε.

— Πότε θά ἀποθάνης; τὸν ἠρώτων.

— Ὅθ ἀποθάνω τὴν παραμονὴν τῆς ἡμέρας καθ' ἣν δὲν θά γράψω πλέον.

Ὁ Κ. Λεβρῦνος λοιπὸν ἐκάθητο εἰς τὸ γραφεῖον του, καὶ διὰ νὰ βλέπῃ καλλίτερον τί ἔγραφε, εἶχεν ἀνασηκώσει ἐπὶ τοῦ μετώπου του τὰ ὀμματοῦλιά του, διότι καθὼς βεβαίως θά παρετηρήσατε, ὅταν ἄνθρωπὸς τις φέρων ὀμματοῦλία θέλῃ νὰ ἴδῃ εὐκρινῶς πράγμα τι, σηκώνει αὐτὰ μέχρι τοῦ μέσου τοῦ μετώπου αὐτοῦ ἢ καταβιβάζει αὐτὰ μέχρι τῆς ἀκρας τῆς ρίνος, ὅπως δύναται νὰ βλέπῃ ἢ κάτωθεν ἢ ἄνωθεν.

Τὴν παρατήρησιν ταύτην ἔκαμα τόσον συχνά, ὥστε ἔφθασα νὰ πεισθῶ ὅτι μόνον οἱ ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας καταδικωμένοι ἄνθρωποι, οἱ θέλοντες νὰ παραμορφώσωσι τὰ χαρακτηριστικά των, αὐτοὶ ἐξακολουθοῦν νὰ φέρωσι ὀμματοῦλία καὶ νὰ χαμηλώνουσι τοὺς ὀφθαλμούς προσαποῦντες διὰ τῆς βίας νὰ βλέπωσι διὰ τῆς ὕελου.

Κατὰ σύμπτωσιν παράδοξον ἡ Ἰουλία ἴστατο πλησίον τοῦ πατρὸς τῆς ὅταν ἡ ὑπνέτρια ἔφερε τὴν ἐπιστολὴν, ἣν ἡ θυρωρὸς τῆ εἶχεν ἐγχειρίσει. Ἐνοεῖται, ὅτι Ἰουλία ἦτο τὸ βαπτιστικὸν ὄνομα τῆς δεσποσύνης Λεβρῦνου. Εἶπομεν δὲ κατὰ παράδοξον σύμπτωσιν, διότι συνήθως ἡ Ἰουλία δὲν ἐγείρετο τῆς κλίνης πρὸ τῆς δεκάτης καὶ ἡμισείας ὥρας ὅπως προγευματίστη τὴν ἐνδεκάτην. Ἐλαρρὸν ἐρύθημα, ὑπερ ἐχρωμάτισε τὰς παρειάς τῆς ὅταν

εἶδε τὸν χαρακτῆρα τῆς ἐπιστολῆς ἣν ἐμελλε νὰ ἀνοίξῃ ὁ πατήρ της, ἤθελε φανερώσει εἰς παρατηρητὴν (ἂν εὐρίσκειτο ἐκεῖ τοιοῦτος), ὅτι ἡ πρωὶνὴ αὐτῆ ἐπιστολῆ δὲ ἦτο ζήτη τῆς συμπτώσεως ἕνεκα τῆς ὁποίας ἡ Ἰουλία εὐρίσκειτο ἐξύπνῃ τὴν ὀγδόην ὥραν.

Εἶπομεν, ὅτι ἡ Ἰουλία ἦτο θελκτικῆ, θὰ τὸ ἀποδείξωμεν. Ἦτο μεσαίου ἀναστήματος, εἶχε μελανὴν κόμην καὶ ὀφθαλμοὺς γαλανοὺς, χροῖα ῥόδιον καὶ λευκοὺς ἰδόντας, ὤμους στρογγύλους, βραχίονας χυτοὺς καὶ χεῖρας λεπτοτάτας, τὴν κνήμην παχειὰν καὶ τὸν πόδα μικρόν.

Δοξασμένα ἑστὲ εὐεργετικὰ μυστήρια τῆς φύσεως ἢ τοῦ πολιτισμοῦ, τὰ δίδοντα ὠραίας θυγατέρας εἰς ἀσχολοίατους πατέρας!

— Νά! εἶπεν ὁ Κ. Λεβρῦνος παρατηρῶν μετὰ προσοχῆς τὴν ἐπιγραφὴν τῆς ἐπιστολῆς περὶ ἧς πρόκειται. δὲ γνωρίζω τὸ γράψιμον αὐτό.

Καὶ ὁ Κ. Λεβρῦνος, ἐπανακουσθὼν ἐπὶ τῆς βραχέως τοῦ Ὀρονίου του, ἐδάγκασε τὴν ἄκρην τοῦ λιχανοῦ τῆς δεξιᾶς χειρὸς του καὶ ἐξηκολούθησε ἐρευνᾶν τὸ γράψιμον.

— Ἀνοίξέ την, πατέρα μου, θὰ ἰδῆς ἀπὸ πῦλον εἶναι, τῷ εἶπεν ἡ Ἰουλία ἀκουμβούσα τὸν βραχίονά της ἐπὶ τοῦ ἀνακλινδρίου καὶ κλίνουσα πρὸς τὸν πατέρα της μετὰ μεγάλου παλμοῦ καρδίας.

— Ἔχεις δίκαιον, εἶπεν ὁ πατήρ, καὶ ἀπεσφράγισε τὴν ἐπιστολὴν.

— Ἄχ! εἶναι ὁ Κ. Λέων, ἐκραξεν ὁ Κ. Λεβρῦνος, διευθύνων ἀμέσως τοὺς ὀφθαλμοὺς του εἰς τὴν ἐπιγραφὴν.

— Ἄχ! ἀλήθεια, εἶπεν ἡ Ἰουλία.

— Τί ἔχει νὰ μοι εἰπῇ αὐτός ὁ καλὸς νέος; ἄς ἰδῶμεν.

Καὶ ὁ Κ. Λεβρῦνος ἀέγνωσε μεγαλοφώνως:

«Κύριε

«Θὰ εὕρητε βεβαίως τὴν ἐπιστολὴν μου πολὺ παράδοξον καὶ τοιμηρὰν τὴν αἰτησίαν μου...»

— Τί ὠραῖον γράψιμον ὅπου ἔχει, ἀναθεμάτος! διέκοψεν ὁ Κ. Λεβρῦνος· τί χερί διὰ νὰ κρατῇ τὰ ἐμπορικὰ κατάστοιχα! Κατὰ κακὴν του τύχην δὲν εἶναι διπλογράφος. Ἄς ἐξακολουθήσωμεν.

«Καὶ τοιμηρὰν τὴν αἰτησίαν μου, ἐπανελάβε ὁ Κ. Λεβρῦνος, ἐπιμένων εἰς τὰς λέξεις ταύτας, ἀλλὰ δὲν δύραμαι πλέον νὰ ἀντιπῶ εἰς τοὺς πόθους της καρδίας μου, καὶ ἂν μέλλω νὰ ἀποθάνω προτιμῶ τὸν θάνατον ἐκ τῆς ἀρνήσεως παρὰ ἐκ τῆς ἀμφιβολίας.»

— Τί θέλουν νὰ εἰποῦν ὅλα αὐτά;

— Ἐξακολουθήσατε πατέρα μου.

Ὁ ἔμπορος τῶν πανικῶν ἐξακολούθησε τὴν ἀνάγνωσιν:

«Ἀγαπῶ τὴν θυγατέρα σου, καὶ ἡ δεσποσύνη Ἰουλίαν με ἀγαπᾷ. πιστεύω.»

Ὁ Κ. Λεβρῦνος ἀνετινάχθη ἐπὶ τῆς ἑδρας του ἀναγινώσκων τὴν φράσιν ταύτην.

— Σὲ ἀγαπᾷ καὶ τὸν ἀγαπᾷς! ἀνέκραξε. Μήπως δὲ ἀνέγνωσα καλῶς.

— Ναί, πάτερ μου, καλῶς ἀνεγνώσατε.

— Καὶ τὸ ὁμολογεῖς;

— Καὶ ἡ μήτηρ μου σὲ ἠγάπα, καὶ ἐγὼ δύναμαι νὰ ἀγαπῶ τὸν Λέοντα.

— Εἶν' ἀληθές· ἀλλ' ἐγὼ ἤμουν ἘΜΠΟΡΟΣ.

— Καλὰ, πάτερ μου, ἀπήντησεν ἡ Ἰουλία μετὰ περισσοτέρας ἀταραξίας, ἐὰν διὰ τοῦτο καὶ μόνον σὰς ἠγάπα ἡ μήτηρ μου διότι εἶχετε χρήματα, ἐγὼ ἀγαπῶ τὸν Λέοντα διὰ τὸ ἐναντίον.

— Ἄλλὰ τί θέλει;

— Ζητεῖ τὴν χεῖρα μου.

— Νομίζω, ὅτι ἡ αἰτησίς του εἶναι τῶντι τοιμηρὰ. Ἀλλὰ πῶς τὸ γνωρίζεις ὅτι ζητεῖ τὴν χεῖρα σου;

— Διότι μοῦ εἶπε χθὲς, ἔτιθὰ σὰς γράψῃ διὰ νὰ τὴν ζητήσῃ.

— Ἔτσι λοιπὸν, ὀμιλοῦσατε κρυφά;

— Ναί, πάτερ μου.

— Συχνά;

— Συχνότατα.

— Ὡ!

— Μοῦ ἔλεγεν, ὅτι θὰ με ἠγάπα ὅλην του τὴν ζωὴν,

— Καὶ σὺ τί τοῦ ἀπεκρίνεο;

— Ὅτι θὰ τὸν ἀγαπῶ μέχρι θανάτου.

— Καὶ πότε ἔλεγате αὐτά;

— Ὅταν σὰς ἐπρόσφερον τὸ τέιον.

— Καὶ αὐτὰ ἐγένοντο ἐνώπιόν μου;

— Πάντοτε.

— Καὶ ἐγὼ δὲν ἐβλεπον τίποτε;

— Δὲν εἰμπορούσατε, πάτερ μου, νὰ ἰδῆτε τίποτε, διότι ἐφέρατε πάντοτε τὰ ἐμματουάλιά σας.

— Καλὰ, εἶπε μετ' ὀργῆς ὁ Κ. Λεβρῦνος ἐγειρόμενος καὶ διπλώνων τὴν ἐπιστολὴν χωρὶς νὰ τελειώσῃ τὴν ἀνάγνωσιν αὐτῆς, θέλεις ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ παρθεναγωγεῖόν σου.

— Τί νὰ κάμω ἐκεῖ; ἠρώτησεν ἡ Ἰουλία με ὑφὸς δεικνύον, ὅτι δὲν ἐφοβεῖτο ποσῶς τὰς ἀπειλὰς τοῦ πατρὸς, της καὶ ὅτι ἦτο βέβαια, ὅτι εὐθὺνὰ θὰ τὴν γλυτώσῃ.

— Νὰ περιμένῃς ἐκεῖ μέσα ἕως ὅτου σοῦ εὐρῶ σύζυγον.

— Τῆς ἐκλογῆς σας, πάτερ μου;

— Ναί, τῆς ἐκλογῆς μου.

— Ἄ! δὲν θὰ τὸν νυμφευθῶ τότε.

- Δὲν θὰ τὸν νυμφευθῆς;
- Ὅχι, πάτερ μου.
- Διότι
- Διότι αὐτὸς δὲν θὰ ἦναι ὁ Κ. Λέων.
- Λοιπὸν μόνον τὸν Λέοντα θέλεις;
- Ναι, παππάκι μου.
- Δὲν θέλεις ἄλλον;
- Ὅχι, παππάκι μου.
- Καὶ ἐλπίζεις, ὅτι θὰ συναϊνέσω εἰς τὸν γάμον αὐτόν;
- Ναι, παππάκι μου.
- Ὁ γράψω ἀμέσως εἰς τὸν Κ. Λέοντα νὰ μὴν ξαναπατήσῃ εἰς τὴν οἰκίαν μου.
- Ὡ, ἐγὼ ἐντούτοις θὰ τὸν βλέπω.
- Καὶ ποῦ, πρᾶκαλῶς;
- Ἀπὸ τὸ παράθυρόν μου καὶ θὰ τοῦ γράψω.
- Ὁ γὰρ τοῦ γράφῃς! Καὶ τί θὰ τοῦ γράφῃς;
- Ὅτι τὸν ἀγαπῶ, ὅτι εἶστε τύραννος, καὶ ὅταν ἐνηλικιωθῶ θὰ τὸν νυμφευθῶ καὶ χωρὶς τὴν συναϊνέσιν σας.
- Καὶ ποῦ ἔμαθες τὰς ὠραίας αὐτὰς ἀρχάς;
- Τὰς ἀνέγνωσα.
- Εἰς ποῖον βιβλίον;
- Εἰς τὸν Κώδικα.
- Εἰς τὸν Κώδικα! Ποῖος νὰ πιστεύσῃ, ὅτι ἡ κίβωτός αὕτη τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν νόμων τῆς κοινῆς περιέχει τοιαῦτα πράγματα.
- Ἄρθρον 227, Κεφάλαιον: Περὶ τῶν δικαιωμάτων τῶν ἐνηλίκων.
- Καὶ ἔξυρεις τί θὰ λάβῃς ὡς προῖκα νυμφευομένη οὕτω;
- Ναι, πάτερ μου, ἐξήκοντα χιλιάδας φράγκων.
- Ὁ γὰρ σοῦ ἀφαιρέσω τὴν προῖκα!
- Δὲν δύνασθε. Εἶναι περιουσία τῆς μητρός μου.
- Ἄμα ἐνηλικιωθῶ ὀφείλετε νὰ μοῦ δώσητε λογοδοσίαν.
- Ἄρθρον 86, Κεφάλαιον, περὶ ἐπιτροπειῶν.
- Καὶ ποῖος σὲ ἐδίδαξεν, ὅτι τοιαῦτα πράγματα εὐρίσκονται μέσα εἰς τὸν Κώδικα;
- Ὁ Κ. Λέων, γνωρίζετε, πάτερ μου, ὅτι αὐτὸς ἐσπούδασε καὶ τὰ γνωρίζει ὅλα.
- Καὶ δὲν ἔχει πεντάρα.
- Ἀδιάφορον, θὰ κάμῃ χρήματα.
- Ποτέ.
- Σεῖς ὁ ἴδιος τοῦ τὸ εἶπατε.
- Ἐγώ!
- Σεῖς. Πολλάκις σὰς ἤκουσα νὰ τὸν συγχαίρεσθε διὰ τὴν μεγάλην παιδείαν του καὶ νὰ τὸν βεβαίητε, ὅτι διὰ τῆς παιδείας ταύτης θὰ ἔχη μέλλον ἀσφαλές. Ἡ παιδεία δὲν εἶναι πλοῦτος; Καθῆκατε πάλιν, — πάτερ, — καὶ ἄς συνομιλήσωμεν.
- Ὁ Κ. Λεβρῦνος ἐκ νέου, ἡ δὲ Ἰουλίᾳ ἐπὶ τῶν γονάτων του:
- Μὲ ἀγαπᾶτε πολὺ, δὲν ἔχει οὕτως; ἐξηκολούθησεν ἡ νεάνις διορθοῦσα τὸν λαιμοδέτην τοῦ πατρὸς τῆς.
- Ναι, καὶ μόνον . . .
- Διότι μὲ ἀγαπᾶτε δὲν θέλετε νὰ νυμφευθῶ τὸν

Κ. Λέοντα, δὲν ἔχει οὕτω; Καὶ λοιπὸν, ἐγὼ σὰς λέγω, καλέμου πατέρα, ὅτι πρέπει ὁ γάμος οὗτος νὰ γίνῃ.

— Ὅχι, διότι ὁ Κ. Λέων δὲν ἔχει τίποτε. Σὺ δὲν δύνασαι νὰ ἦσαι εὐτυχὴς ἔχουσα μόνον τρεῖς χιλιάδας φράγκων εἰσόδημα, καὶ ἂν παραδεχθῶμεν, ὅτι θέλεις τοποθετήσῃ τὰς ἐξήκοντα χιλιάδας φράγκων πρὸς πέντε τοῖς ἑκατὸν, τὸ ὁποῖον εἶναι δύσκολον σήμερον. Τὰς ἑκατὸν εἰκοσι δὲ χιλιάδας φράγκων τῆς περιουσίας μου, θὰ τὰς λάβῃς ἰμόνον μετὰ τὸν θάνατόν μου, καὶ δόξα τῷ θεῷ, στέκομαι πολὺ καλὰ ἐπομένως σοῦ χροιάζεται σύζυγος ὁ ὅποιος νὰ σοῦ φέρῃ ὅσα καὶ σὺ θὰ τοῦ δώσης, καμμιὰ ἐξηκοντάδα χιλιάδας φράγκων.

— Ὁ Κ. Λέων θὰ τὰς κερδίσῃ διὰ τῆ ἐπιστήμης.

— Ἄς τὰς ἀποκτήσῃ καὶ ἔπειτα βλέπομεν.

— Ἐάν ἐξηκολούθησθε τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς, δὲν ἠθέλατε ὀργισθεῖ τόνσον, καὶ θὰ εἴμεθα ἀνέκαθεν συνηνωμένοι.

— Λοιπὸν γνωρίζεις καὶ τί περιέχει ἐν τέλει ἡ ἐπιστολὴ αὕτη;

— Βεβαία, διότι ἔχω τὸ ἀντίγραφον ἐν τῷ κόλπῳ μου.

— Ὡ, αἱ γυναικες! τί δαυμόνια!

Ὁ Κ. Λεβρῦνος ἔλαβεν ἐκ νέου τὴν ἐπιστολὴν καὶ ἀνέγνωσεν:

Ἡ μόνη μου φιλοδοξία, ὁ μόνος τῆς ζωῆς μου σκοπὸς εἶναι νὰ λάβω σύζυγον τὴν θυγατέρα σας, ἀλλὰ θέλω νὰ τὴν καταστήσω εὐτυχῆ, καὶ τοιαύτη δὲν δύναται νὰ ἦναι παρὰ ὑπὸ τῶν ὅρων τοῦ νὰ μὴ στερηθῆται μηδεὶς καὶ νὰ δύναται νὰ θεραπεύῃ πάσας τὰς ἀνάγκας αὐτῆς καὶ αὐτὰς τὰς ἰδιοτροπίας. Γνωρίζετε καλῶς ὅποιας παιδείας εἶμαι κάτοχος, καὶ ὅποιας ἀπολαυτὰς ἔχει ὁ καλλιέργων τὰς ἐπιστήμας καὶ τὰς τέχνας. Χρηγήσατέ μου προθεσμίαν ἑνὸς ἔτους. Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ θὰ ἐπιδοθῶ εἰς τὸ ἔργον μου καὶ ὑποστηριζόμενος ὑπὸ τῆς ἐλπίδος τῆς ἐπιτυχίας, εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους θέλω ἔλθαι νὰ σὰς ζητήσω τὴν χεῖρα τῆς Ἰουλίας. Διότι εἰς τὸ διάστημα αὐτὸ, καὶ ἄγρυπνος ἂν πρόκειται νὰ μείνω καὶ νὰ τρέφωμαι μόνον με ἄρτον καὶ ὕδωρ, θὰ συναζῶ πεντήκοντα τοῦλάχιστον χιλιάδας φράγκων, καὶ αὐτὰ θὰ ἦναι μία καλὴ ἀρχή. Ἡ ἐπιμέλεια νικᾷ τὰ πάντα Omnia labor vincit improbus.»

— Τί σημαίνει ἡ λατινικὴ αὕτη φράσις;

— Ἡ ἐπιμονὸς ἐργασία θρησκευεῖ καθ' ὅλων, εἶπεν ἡ Ἰουλίᾳ.

— Ἦξεύρεις καὶ λατινικά;

— Ναι, πάτερ μου. Μοῦ τὰ ἔμαθεν ὁ Λέων διὰ τὴν δύναμιν νὰ συνηνωῖμαι μετ' αὐτοῦ εἰς γλώσσαν τὴν ἑποικὴν σῆς δὲν ἔννοεῖτε. Ἀλλὰ τελειώσατε τὴν ἀνάγνωσιν:

Ἐάν εἰς ἐν ἔτος, ἐπανέλθῃν ὁ Λεβρῦνος δὲν ἐπι-

τύχω τὸν σκοπὸν μου, τότε κύριε δύνασθε, γὰ διαθέ-
σητε τὴν χεῖρα τῆς δεσποσύνης Ἰουλίας, εἰς ἐμὲ
δὲ δὲν ἀπομένη ἀλλὸ τι παρὰ τ' ἀποθάνω.»

- Λοιπὸν! τί λέγετε, πάτερ μου;
 - Ἔχει μέγα δίκαιον.
 - Δόξα σοι ὁ Θεὸς, λοιπὸν συναινείτε;
 - Πρέπει νὰ συναινέσω ἀφοῦ τὸ θέλεις.
 - Μετὰ ἔντος ἀκριβῶς θέλετε παραχωρήσει τὴν χεῖρα μου εἰς τὸν Κ. Λέοντα;
 - Ἐὰν ἐντὸς τοῦ ἔτους αὐτοῦ ὁ Κ. Λέων κερδίσῃ καὶ μοῦ φέρῃ τὰς πενήντα χιλιάδας.
 - Ὅτ' τὰς κερδίσῃ. Δύναμαι λοιπὸν νὰ τοῦ δώσω τὴ καλὴν ταύτην εἰδῆσιν καὶ νὰ τὸν κράξω νὰ ἀναβῆ νὰ σὰς εὐχαριστήσῃ;
 - Πῶς!
 - Περιμένει εἰδῶ κάτω, εἰς τὸν δρόμον, τὴν ἀπαντησίαν σας.
 - Τὸν εἶδες;
 - Τὸ γνωρίζω. Μοῦ εἶπε χθὲς, ὅτι θὰ ᾔνοι εἰς τὴν ἔδον τὴν ἐνάτην τῆς πρωίας, καὶ ἰδοὺ κτυποῦν ἐννέα ὧραι. . .
- Ἡ Ἰουλία ἐπλησίασεν εἰς τὸ παράθυρον, τὸ ἦνοιξε, καὶ διὰ τῆς χειρὸς ἐποίησε δις καὶ τρίς τὸ σχῆμα τὸ ἐποῖον παντοῦ τῆς γῆς σημαίνει: Ἐλθέτε — καὶ ἐκεῖνος πρὸς ὃν ἀπέτεινε τὴν πρόσκλησιν ταύτην, ἀνεσκίρτησεν ὑπὸ χαρᾶς καὶ ἔδραμε πρὸς τὴν οἰκίαν.

II

— Εὐχαριστήσατε τὸν πατέρα μου, εἶπεν ἡ νεανίς ὠθοῦσα τὸν Λέοντα πρὸς τὸν Κ. Λεβρῦνον ἀποδέχεται τὴν πρότασιν σας.

— Πόσον σὰς εἶμαι εὐγνώμων! ἀνέκραξεν ὁ Λέων, σφίγγων τὰς χεῖρας τοῦ πατρὸς.

- Λοιπὸν ἀγαπάτε πολὺ τὴν θυγατέρα μου!
- Ἐξ ὅλης ψυχῆς, Κύριε.
- Καὶ πιστεύετε, ὅτι θὰ ἐπιτύχητε τοῦ σκοποῦ σας;
- Εἶμαι βέβαιος.
- Καὶ τί περιουσίαν ἔχετε τώρα;
- Τίποτε.
- Καὶ ὅμως, ἔχετε μίαν θέσιν, μοῦ τὸ εἶπατε πολλάκις.
- Ναι, κύριε, εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν.
- Πόσα ἀπολαμβάνετε κατὰ μῆνα;
- Ἐκατὸν δέκατρία φράγκα καὶ ἑβδομηκονταπέντε ἑκατοστά.

- Δὲν φθάνουν.
- Ὅτ' ἀφίσω καὶ ἐγὼ τὴν θέσιν ταύτην.
- Προσέξατε! διότι ἴσως δὲν θὰ ἀπολαμβάνετε ἄλλα τόσα μ' ὅλην τὴν παιδείαν σας.
- Ἀπατάσθε, κύριε. Ζῶμεν εὐτυχῶς εἰς αἰῶνα καθ' ὃν ἡ ἐργασία εὐρίσκει τὴν ἀνταμειβὴν τῆς.
- Καὶ ἐντούτοις ἕως τώρα δὲν ἀπελαύσατε παρὰ μόνον ἑκατοντριάκοντα φράγκα καὶ ἑβδομηκονταπέντε ἑκατοστά τὸν μῆνα.

— Ἔως τώρα δὲν εἶχα ἀγαπήσει, κύριε, ὥστε τὸ μικρὸν αὐτὸ ποσὸν ἤρκει εἰς τὰς ἀνάγκας μου.

— Λοιπὸν γνωρίζετε πολλὰ πράγματα, ἐξηκολούθησεν ὁ Κ. Λεβρῦνος, μὲ θαυμασμὸν ἀνθρώπου, ὅστις τίποτε ἄλλο δὲν ἔμαθε ποτὲ παρὰ τὴν γλῶσσαν του, σωστὰ, ὅτ' χρειάζεται διὰ νὰ πώλῃσῃ πανὶ καὶ εἰς τὴν ἀριθμητικὴν ὅση τοῦ χρειάζεται διὰ νὰ κερδίξῃ εἰκοσιπέντε ἢ τριάντα τοῖς ἑκατόν.

- Ναι, κύριε, γνωρίζω πολλὰ πράγματα.
- Ὅμιλεῖτε τὴν Ἀγγλικὴν;
- Εὐκολώτατα.
- Τὴν Γερμανικὴν;
- Καθὼς καὶ τὴν Γαλλικὴν.
- Τὴν Ἰταλικὴν;
- Θαυμασίως.
- Τὴν Λατινικὴν, τὴν Ἑλληνικὴν;
- Κατὰ βάθος. Ἡξεύρω καὶ αὐτὴν τὴν ἀραβικὴν.
- Τὴν ἀραβικὴν! ναι πάτερ μου, ἀνέκραξεν ἡ Ἰουλία, αὐτὸ εἶναι ὠραῖον! Ἐὰν ἐγνωρίζετε τὰ ἀραβικὰ καὶ οἱς πόσον θὰ ᾔθετε εὐχαριστημένος.

— Ἡξεύρετε καὶ ζωγραφικὴν;

— Ναι, δύναμαι νὰ κάμω καλὸν ἀντίγραφον εἰκόνος μεγάλου καλλιτέχνου. Καταγίνομαι ὀλίγον καὶ εἰς τὴν ἀρχιτεκτονικὴν, εἰς τὴν χημείαν, γνωρίζω τὴν πεγκόσμιον ἱστορίαν, τὴν φυσικὴν ἱστορίαν. ἔτελείωσα τὰς νομικὰς σπουδὰς μου. Καὶ πιστεύετε, ἅτι μὲ ὅλας αὐτὰς τὰς γνώσεις δὲν θὰ εἰμπορέσω νὰ κερδίσω πενήτηκοντα χιλιάδας φράγκων εἰς ἓν ἔτος!

— Πεντήκοντα χιλιάδας! εἶναι κάμποσα! ἀλλὰ δὲν ἀνακαλῶ τὸν λόγον μου καὶ θέλω τηρήσει τὴν ὑπόσχασίν μου. Ἐπανελθέτε τὴν 15 Σεπτεμβρίου 1838! θὰ σὰς δώσω ἀμέσως τὴν θυγατέρα μου, ἐὰν θὰ ἔχετε τὰ χρήματα ὅσα οἱ γονεῖς σας ἔδαπάνησαν διὰ νὰ σὰς μαθου πᾶν ὅ,τι ἠξεύρετε καὶ ἀμαθὴς ἐὰν εἴσθε.

— Ὅτ' ἀπεριμένῃς μεθ' ὑπομονῆς ἐν ὀλόκληρον ἔτος Ἰουλίας; εἶπεν ὁ Λέων εἰς τὴν νεανίδα;

- Ναι, φίλε μου, σοὶ τὸ ἔμνηψ.
- Λοιπὸν, κύριε τὴν 15 Σεπτεμβρίου 1838! εἶπεν ὁ Λέων ἀποσυρρόμενος, ἀφοῦ ἔσφιξε τὴν χεῖρα τῆς ἐρωμένης του.

III.

Δέκα καὶ ἡμισὺν μῆνας μετὰ τὴν σκηνὴν ταύτην ἀνθρωπὸς τις ὠχρὸς, μακρὺ φέρων γένειον, μὲ παρειὰς κοίλας, ῥακενδύτης σχεδόν, ἐκάθητο ἐντὸς χαμηλοῦ καὶ σκοτεινοῦ δωματίου ἀθλίου τινὸς ξενοδοχείου τοῦ Λονδίνου. Τὴν κεφαλὴν ἔχων κεκλιμμένην ἐπὶ τοῦ στῆθους ἐκράτει εἰς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα μικρὸν πιστόλιον. Ὁ

ὄχρὸς κάτισχνος καὶ ῥακενδύτης αὐτὸς ἄνθρωπος, ὁ ὅποιος δὲν εἶχε φάγει τίποτε πρὸ δύο ἡμέρων, ἦτον ὁ Λέων, προτιθέμενος νὰ αὐτοχειριασθῆ.

Ἐπὶ τῆς τραπέζης ἔκειτο ἐπιστολή. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη, ἔφερε τὸ ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσιν τῆς Ἰουλίας.

Περιῆχε μόνον τὰς ἀκολουθούς λέξεις:

α Ἐκαμα πᾶρ ὅ,τι ἠδυνήθην ἵνα κερδίσω διὰ τῆς ἐργασίας μου τὰς πενήκοντα χιλιάδας φράγκων τὰς ὁποίας ἐζήτηε ὁ πατήρ σου, καὶ τώρα εἶμαι πτωχότερος ἀφ' ὅ,τι ἤμην, ὅτε σὲ εἶδον διὰ τελευταίαν φορὰν, καὶ ἔχω δύο ἡμέρας νὰ φάγω. Ὅταν λάβῃς τὴν παρούσαν ἐγὼ θὰ ἦμαι νεκρὸς. Ἡ σφαῖρα τοῦ πιστολίου θὰ φέρῃ ταχύτερον τὸ ἀποτέλεσμα ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θὰ ἔφερεν ἡ πείρα ἀν' ἐτόλμων νὰ ἐπιβίω ἀκόμη.

α Ἐσω εὐδαίμων, Ἰουλίᾳ, αὕτη εἶναι ἡ ὑστάτη μου εὐχὴ πρὶν ἀποθάνω. α Ἄειω.ν

α 18 Ἰουνίου 1838. *

Ὁ Λέων ἀνέγνωσε διὰ τελευταίαν φορὰν τὴν ἐπιστολὴν ταύτην καὶ τὴν ἐσπράγισε.

— Ἐμπρός, εἶπεν, ἀς χάρισω εἰς τὸν ἑαυτὸν μου τὰς ἐξ ἑβδομάδας αἱ ὁποῖαι μὲ χωρίζουν ἀκόμη ἀπὸ τὴν 15 Σεπτεμβρίου 1838 καὶ ἐγέμισε τὸ πιστόλιον τὸ ὁποῖον ἐκράτει, ἐτοιμαζόμενος νὰ τὸ ἀκουμπήσῃ ἐπὶ τοῦ μετώπου.

Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ἐμελλε νὰ σύρῃ τὸ σκανδάλιον, ἡ θύρα τοῦ δωματίου ἠνοιξεν ἀποτόμως, καὶ διῆλθε δι' αὐτῆς ἄνθρωπός τις χονδρὸς, μὲ ἐξανθηματικὸν πρόσωπον, φορῶν ρούχιον χιτῶνα καὶ λευκὴν ποδιάν ἀνασηκωμένην ὁ ἄνθρωπος οὗτος μαστόδους ἦτον ὁ κύριος τοῦ ξενοδοχείου ἐν ᾧ ὁ Λέων ἐζῆ, ἀν δύνатаί τις νὰ ὀνομάσῃ τοῦτο ζῶν.

Τὸ πρῶτον κίνημα τοῦ Λέοντος, κίνημα τὸ ὁποῖον ἄνθρωπος οὐδέποτε ἐξυσιάζει, ἦτο ὄχι νὰ σύρῃ τὸ σκανδάλιον, ἀλλὰ νὰ ἀποσύρῃ τὴν χειρὰν του ἐκ τῆς θέσεως ἧτου καὶ νὰ κρύψῃ τὸ φονικὸν ὄπλον ὀπισθὲν του.

Ἀλλὰ τὸ κίνημα τοῦτο δὲν διέφυγε ποσῶς τὴν ὀξύδερκειαν τοῦ καπήλου, ὁ ὁποῖος πλησιασὰς πρὸς τὸν δυστυχῆ νέον τῷ εἶπε.

- Τί κάμνεις ἐδῶ, σὺ;
- Καὶ ἔφερον ἔμπρός του τὴν χεῖρα καὶ τὸ πιστόλιον.
- Ἡθέλες λοιπὸν νὰ πετάξῃς τὰ μυαλά σου;
- Ὁ Λέων ἔνευσε καταφατικῶς.
- Καὶ τὰ σαράντα σελλήνια ὅπου μοῦ χρεωστεῖς;
- Δὲν ἔχω.
- Ἐστὶ λοιπὸν, δὲν φθάνει ὅπου δὲν μὲ πληρώνεις, ἀλλὰ θέλεις καὶ νὰ σκοτωθῇς μέσκα εἰς τὸ σπίτι μου, δηλαδὴ κακοσυστάνεις τὸ κατάστημά μου καὶ μὲ ἀφι-

νεὶς νὰ σκοτιζῶμαι μὲ ἓνα ἀποθαμένον! Δός μου τὸ πιστόλι σου.

- Διατί!
- Τὸ ἐρωτᾷς; διὰ νὰ μὴ σὲ ἀφίσω νὰ σκοτωθῇς πρὸ τοῦ μὲ πληρώσης. Ἐπειτα, κάμε ὅτι ἀγαπᾷς, μοῦ εἶναι ὅλως ἀδιάφορον, φθάνει μόνον νὰ σκοτωθῇς ἐξω ἀπὸ ἐδῶ.
- Λοιπὸν δὲν εἶμαι οὔτε ἐλεύθερος νὰ ἀποθάνω! ἐψυθύρισεν ὁ Λέων, τὸν ὁποῖον ἡ ταλαιπωρία, ἡ ἀπελπισία, ἡ πείνα καὶ ἡ προηγουμένη τῆς αὐτοχειρίας συκλήνισις, εἶχον ῥίψει εἰς ἐντελῆ κατάπτωσιν καὶ ἀθυρίαν, καὶ ὁ ὁποῖος μόλις ἐννοῶν τί ἔκαμνε, ἔτεινε τὸ ὄπλον του πρὸς τὸν οἰκοδεσπότην του.
- Γνωρίζω, εἶπεν, ὅτι σὰς χρεωστῶ χρέηματα, ἀνήκω εἰς ὑμᾶς, κάμετέ με ὅ,τι θέλετε. Εἴπατέ με νὰ μὲ συλλάβουν ἐὰν τὸ κρίνετε καλόν.
- Εἶσαι λοιπὸν πολὺ δυστυχῆς;
- Ὡ, ναὶ εἶμαι.
- Δὲν ἤξεύρεις κανὲν ἔργον;
- Γνωρίζω ὅλα.
- Ὅλα!

— Ναί, ὅλα ἀπὸ τῆς ἀραβικῆς καὶ ἐλληνικῆς μέχρι τῆς τέχνης τοῦ κατασκευάζειν οἰκονομικὸν σάπωνα. Καὶ ὅμως, ἀποθνήσκω τῆς πείνης!

— Πρὸς θεοῦ! τίποτε ἀπὸ τόσα ὅπου ξεύρεις, δὲν εἴμπορεῖ νὰ σὲ διαθρέψῃ καὶ δὲν εἶσαι ὁ πρῶτος.

— Ἡθέλησα νὰ παραδίδω μαθήματα μοι προσέφερον χίλια διακόσια φράγκα τὸ ἔτος! χίλια διακόσια φράγκα νὰ κάθωμαι ὅλην τὴν ἡμέραν ἀγωνιζόμενος νὰ διδάξω ἓνα σωρὸ παιδιᾶ ὀλίγῳ ἕως δώδεκα ἐτῶν ἀμαθέστερα ἀτακτότερα, ἀσχημότερα τὰ μὲν τῶν δέ.

— Ἐπειτα;

— Ἐπειτα ἐπεχείρισα μετάφρασιν ἀραβικῶν ἀσματων, ἐξαιρέτων ἀσμάτων, παντελῶς ἀγνώστων ἐν Ἑυρώπῃ καὶ δυναμένων νὰ μεταβάλλωσι σύμπασαν τὴν φιλολογίαν τοῦ Βορρᾶ.

— Καὶ λοιπὸν;

— Καὶ λοιπὸν; ὁ ἐδότης ὄχι μόνον δὲν μοῦ προσέφερον τίποτε ἀλλὰ καὶ μοῦ ἐζήτησε δύο χιλιάδας φράγκων διὰ νὰ τυπώσῃ τὴν μετάφρασιν μου.

— Ἐπρεπε νὰ δοκιμάσῃς ἄλλο τι.

— Τοῦτο ἔκαμα ἐζήτησα ἐργασίαν ἀπὸ τὴν Γαλλικὴν κυβέρνησιν, νὰ ἀντιγράψω εἰκόνας.

— Ὅ, τὸ ἐπέτυχες ἀμέσως! Λέγουν ὅτι εἰς τὴν Γαλλίαν δὲν καταγίνονται εἰς ἄλλο τι παρὰ εἰς τὴν ἐμφύχωσιν τῶν ὠραίων τεχνῶν.

— Μοῦ προσέφεραν ὀκτακόσια φράγκα διὰ νὰ ἀντιγράψω μίαν εἰκόνα τοῦ Βελασκέζη (1) δι' ἣν ἀντιγραφὴν ἐχειρίζετο ἐνὸς ἔτους ἐργασία.

— Εἶναι γιὰ γέλοια! ἐξακολούθησον, εἶπεν ὁ κάπηλος, ἀκουμπῶν τὰς χεῖρας του ἐπὶ τῶν ἰσχυῶν του καὶ φαινόμενος, ὅτι λαμβάνει τὸ μεγαλειότερον ἐνδιαφέρον εἰς πᾶν ὅτι ἤκουε, ἐκάθισεν ἐπὶ τινος ἑδρας, διότι ἐσκέφθη, ὅτι θὰ ἦτο καλλίτερα καθισμένος παρὰ ὄρθιος.

(1) Περιφημὸς ζωγράφος Ἰσπανὸς ἀποθανὼν τὸ 1630.

— Ἀπρηθύνθη εἰς ἐφημεριδογράφον, ἐξηκολούθησεν ὁ Λέων, διὰ νὰ μεταφράζω ξένας εἰδήσεις καὶ καταχωρῶ ἄρθρα ἐπιστημονικά. Ἐπὶ ἓνα μῆνα ἐργασθεὶς ἐκέρδισα ὀγδοήκοντα φράγκα καὶ διατάχθη νὰ μὴ γράφω πλέον περὶ ἐπιστημονικῶν ἀντικειμένων, διότι οἱ συνδρομηταὶ εἶπον ὅτι εἶναι πολὺ ὀχληρά.

— Ἄ! ναι. Τὰ ἐπιστημονικὰ ἄρθρα εἶναι ἀνυπόφορα διὰ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ ἐμπορίου! εἶπεν ὁ Ξενοδόχος μετὰ σφοδρῶ γέλωτος.

— Τότε, ἐμάζευσα ὅ,τι καὶ ἂν εἶχα καὶ ἦλθα εἰς τὴν Ἀγγλίαν.

— Ἐκαμες πολὺ καλὰ.

— Ἐπειδὴ ὀμιλῶ καλῶς τὴν Ἀγγλικὴν, ἐσκόπου νὰ δίδω μαθήματα Γαλλικῆς εἰς νέους εὐπατρίδας, ἀλλὰ καὶ εἰς τοῦτο ἀπέτυχα διότι μὴ χωνεύων τὰς ἀγγλικὰς ἐθιμοταξίας, ἐδιώχθη.

— Καὶ ἔκτοτε...

— Καὶ ἔκτοτε δὲν κάμνω τίποτε ἦλθα καὶ ἐκατοίκησα εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον σας καὶ σὰς χρεωστῶ τέσσαρκατοντα σελίνια.

— Ἐπρεπε νὰ ἀρκεσθῆς εἰς τὴν πρώτην θέσιν ἣν εὖρες τῶν χιλίων διακοσίων φράγκων.

— Νὰ ἀρκεσθῶ; ἐπροτίμων ν' ἀποθάνω.

— Ἐγὼ ἀρκοῦμαι εἰς ὅ,τι ἔχω, εἶπεν ὁ Ξενοδόχος μετ' ὑπερηφανείας, καὶ πρὸ εἴκοσι ἐτῶν μετέρχομαι τὸν μάγειρον!

— Ἴσως θὰ ἔμενον εὐχαριστημένος ἐὰν δὲν ἤμην ἐρωτευμένος.

— Εἶσαι ἐρωτευμένος;

— Ναι! Καὶ διὰ νὰ ἀπολαύσω ἐκείνην ὅπου ἀγαπῶ ἔπρεπε ἀφέντως νὰ κερδίσω εἰς ἓν ἔτος πεντήκοντα χιλιάδας φράγκων.

— Πενήντα χιλιάδας φράγκων εἰς ἓν ἔτος, ἐνῶ ἐγὼ δὲν ἔχω ἀκόμη παρὰ χιλίας λίρας στερλίνας, ἦτοι τὸ ἥμισυ ἀφ' ὅσα ἠθελες σὺ καὶ τοῦτο εἰς διάστημα εἴκοσι ἐτῶν! Ἴσους τρελλός, φίλε μου, τρελλός.

— Καὶ μετὰ ἐξ ἑβδομάδας λήγει ἡ προθεσμία. Ἴδου διατὶ ἤθελον ν' ἀποθάνω παρὰ νὰ περιμεινῶ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν.

— Ὁ Ξενοδόχος ἐφάνη βυθισμένος εἰς βαθεῖαν σκέψιν.

— Μοῦ ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν μία ἰδέα, ἀνέκραξεν διὰ μᾶς. Σοῦ χρειάζονται, εἶπες, πενήντα χιλιάδες φράγκων;

— Ναι.

— Ἐὰν σοῦ προμηθεύσω ἐξήντα χιλιάδας, θὰ μοῦ δώῃς τὰς δέκα;

— Ὁ Λέων παρετήρησε τὸν Ξενοδόχον ὡσαν τρελλόν.

— Ὀμιλῶ σπονδαίως.

— Ἐμπορεῖτε νὰ μοῦ προμηθεύσητε ἐξήντα χιλιάδας φράγκων;

— Ἐντὸς ἐνὸς μηνός.

— Ὁ Λέων ἀνεσηκώθη καὶ ἐρρίφη εἰς τὸν λαιμόν τοῦ Ξενοδόχου, ὅστις ἀπωθῶν διὰ τῆς χειρὸς τὴν οικειότητα ταύτην ἐξηκολούθησε.

— Ἐχεις καλὸν στόμαχον;

— Ἐξάρτερον! ἀλλὰ τί ἔχει νὰ κάμῃ ὁ στόμαχος μου;

— Ἐκαμες ποτε καταχρήσεις εἰς τὸ φαγητόν;

— Οὐδέποτε.

— Θὰ νυμφευθῆς λοιπὸν ἐκείνην ὅπου ἀγαπᾷς;

— Τί ἐνοεῖτε μὲ τοῦτο.

— Ἐνδύσου.

— Δὲν ἔχω ἄλλα ἐνδύματα παρ' ὅ,τι φορῶ.

— Τότε λοιπὸν θὰ σοῦ δώσω ἐγὼ δανεικὰ, καὶ γαίῳ νὰ καλέσω ἓνα κουρέα διὰ νὰ σοῦ κόψῃ τὰ νεία. Θὰ ὑπάγωμεν εἰς ἐνὸς μεγάλου αὐθέντη, ἐνὸς λέρου, εἰς ἐνὸς ἐμοτίμου τῆς Ἀγγλίας.

— Ὁ ὅποιος θὰ μοῦ δώσῃ ἐξήκοντα χιλιάδας φράγκων;

— Ὁ ὅποιος θὰ σὲ κάμῃ νὰ τὰ κερδίσης ἂν ἔχῃς καλὸν στόμαχον.

— Δὲν καταλαμβάνω τίποτε ἀπὸ αὐτὰ.

— Δὲν εἶναι χρεῖα νὰ καταλάβῃς. Ἐχεις καλὸν στόμαχον;

— Ναι, σοῦ τὸ ἐπαναλαμβάνω.

— Ἀγαπᾷς τὰ περιστέρια;

— Ἀλλὰ τί σχέσιν ἔχουν τὰ περιστέρια μὲ τὴν ὑπόθεσιν μου;

— Ἀποκρίσου μου. Ἀγαπᾷς τὰ περιστέρια;

— Τὰ λατρεύω.

— Ἐσώθης καὶ κερδίζω κ' ἐγὼ δέκα χιλιάδας φράγκων. Περιμένε με, ἀμέσως ἐπιστρέφω.

Ἐν τέταρτον μετὰ τὴν συνομιλίαν ταύτην ὁ Λέων ζυρισμένος φέρων ἐπανωφόριον τέσσαρας φορὰς πλατύρονον του, ἀλλὰ καθαρώτερον ἐκείνου ὑπερ' ἐφορεῖ ἐπὶ ἓνα ἤδη μῆνα, ἐξήρχετο τοῦ Ξενοδοχείου συνωδευμένος ὑπὸ τοῦ Ξενοδόχου του, χωρὶς νὰ δυνθῆ νὰ μάθῃ ἀπὸ αὐτὸν ποῦ τὸν ὠδήγει καὶ ποῖαν σχέσιν ἔδιδαντο νὰ ἔχωσι αἱ περιστραὶ μὲ τὸν ἑρωτὰ του καὶ μὲ τὰς πενήντα χιλιάδας φράγκων τὰ ὅποια ἐχρειάζετο πρὸς πραγματοποίησιν αὐτοῦ.

IV

Ὁ Κύρ Πέτρος ὠδήγησε τὸν Λέοντα εἰς ἓν τῶν πλουσιωτέρων μεγάρων τῆς ὁδοῦ Πικαδίλλης.

Ἡ ἐξοχότης του ὁ Λόρδος Λευσιάλ δέχεται, ἠρώτησεν ὁ Ξενοδόχος τὸν πῖλον εἰς τὰς χεῖρας κρατῶν καὶ μετὰ σεβασμοῦ σταθεὶς ἐμπροσθεν θεράποντος χροσοκεντήτου, πρὸς δὲν ἀπρηθύνετο νεύων καὶ εἰς τὸν Λέοντα νὰ τὸν μιμηθῆ.

— Ὁχι, ἀπήντησεν ὁ θεράπων, ὁ μυλόρδος δὲν δέχεται.

— Ἐυαρεστηθῆτε νὰ εἰπῆτε εἰς τὴν ἐξοχότητά του, ἐπανελάθεν ὁ Πέτρος, ὅτι εἶναι κάποιος διὰ τὰ περιστέρια.

— Ἀχ! Ἐὰν ἦναι διὰ τὰ περιστέρια, εἶπεν ὁ θεράπων, εἰμπορεῖτε νὰ εἰσελθῆτε.

Ὁ Πέτρος ἐλύτταξε τὸν Λέοντα μετὰ θριαμβευτικοῦ ὕψους.

— Ὅλα πᾶν' καλὰ, εἶπεν.

Ὁ Λέων ἐνόμιζεν ὅτι ὄνειρεύεται.

‘Ο θεράπων ὠδήγησε τοὺς δύο ξένους ἐντὸς θαλάμου, ἐν ᾧ τὸ πᾶν ἔλαμπε ἀπὸ χρυσοῦν καὶ μεταξὺν, καὶ τοὺς εἶπε μετὰ σεβασμοῦ ὁποῖον δὲν εἶχε δείξει ἔως τότε.

— Πηγαίνω νὰ εἰδοποιήσω τὴν ἐξοχότητά του.

Μετὰ δέκα λεπτά ἡ αὐτοῦ ἐξοχότης ἐνεφανίσθη. Ἦτον ἄνθρωπος ἐξηκοντούτης περίου, μὲ κόμην λευκὴν, μὲ ὕφος εὐγενές καὶ βλέμμα ἀνθρώπου συνειθισμένου νὰ προστατεύῃ τοὺς αἰτουντάς τι παρ’ αὐτοῦ καὶ νὰ τοὺς ἀποκρίνεται.

— Μυλόρδε, εἶπεν ὁ Πέτρος, προσηκωνόμενος καθὼς καὶ ὁ Λέων καὶ ποιῶν τρεῖς ἢ τέσσαρας χαιρετισμοὺς μὲ τὰ ταπεινωτικῆς ὑποκλίσεως, ἔρχομαι νὰ παρυσιάσω εἰς τὴν ἐξοχότητά σας τὸν κύριον ἐδῶ, ὅστις ἐπιθυμῆ νὰ συναγωνισθῆ διὰ τὸ βραβεῖον τῶν περιστερῶν.

‘Ο Λόρδος Δενισδάλ ἐκύτταξε τὸν Λέοντα ὡς φυσιοδίφης ἤθελε παρατηρήσῃ ἐντομόν τι τὸ ὁποῖον ἔβλεπε κατὰ πρῶτην φοράν.

— Βίθε Γάλλος; ἠρώτησεν ὁ Λόρδος χαίρων τῇ γαλλικῇ διαλέκτῳ διὰ τὴν ὁμιλήσῃ πρὸ τὸν Λέοντα.

— Ναι, μυλόρδε, ἀπήτησεν οὗτος ἀγγλιστί, τὸ ὁποῖον ἐκολάκυσσε τὸ τέκνον τῆς Ἀλβιόνος.

— Καὶ θέλετε νὰ συναγωνισθῆτε διὰ τὸ βραβεῖον τῶν περιστερῶν;

— Ἄγνοῶ ὅλοτελῶς τί πράγμα εἶναι αὐτὸ τὸ βραβεῖον, μυλόρδε; ἀλλὰ πρὸ μιᾶς ὥρας, ἐνῶ ἤμην ἐτοιμος νὰ αὐτοχειρισθῶ, εἰσῆλθεν ὁ Κ. Πέτρος, ὁ ξενοδόχος μου, εἰς τὸ δωμάτιόν μου καὶ ἀκούσας τὴν διήγησιν τῶν δυστυχιῶν μου, μοὶ ἐπρότεινε νὰ μὲ κάμῃ νὰ κερδίσω ἐξήκοντα χιλιάδας φράγκων εἰς ἓνα μῆνα, δὲν εἰμὸς μόνον νὰ τὸν κάμω νὰ μὲ εἶπῃ διὰ τίνος μέσου.

— Ἴδου λοιπὸν, περὶ τίνος πρόκειται, κύριε, ἐπανελάθεν ὁ Ἀγγλος μὲ σοβαρὸν ὕψος διπλωμάτου διαπραγματευομένου τὰς σπουδαιότεράς πολιτικὰς ὑποθέσεις: Ὑπάρχει ἐν Λονδίῳ ἑταιρία σοφῶν, ἧς εἰμαι πρόεδρος· Ἡ ἑταιρία αὕτη, ποθοῦσα νὰ διασαφίσῃ ὅλα τὰ σκοτεινὰ σημεῖα τῆς ἐπιστήμης, ἐπρότεινε βραβεῖον ἐξήκοντα χιλιάδων φράγκων εἰς ἐκεῖνον ὁποῖος ἤθελε δυνηθῆ νὰ φάγῃ ἐπὶ ἓνα μῆνα, καθευκίστην εἰς τὸ δεῖπνον του, μίαν περιστερὰν ψητὴν. Τοῦτο φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως πολὺ εὐολον, οὐδεὶς ὅμως μέχρι τοῦδε τὸ ἐξετέλεσε, ἀν καὶ πολλοὶ ἄνθρωποι ἐδοκίμασαν. Οἱ μὲν παρητήθησαν μὸλις ἔφθασαν εἰς τὴν δεκάτην περιστερὰν, οἱ δὲ κατέπεσαν ἀσθενεῖς εἰς τὴν δεκάτην πέμπτην, καὶ μάλιστα τρεῖς ὑποψήφιοι ἀπέθανον εἰς τὴν εικοστὴν δευτέρην καὶ εικοστὴν πέμπτην περιστερὰν. Σεις, Κύριε, αἰσθάνεσθε ἐν ἑαυτῷ τὰς ἀπαιτουμένας δυνάμεις, ὅπως διαγνωσθῆτε διὰ τὸ βραβεῖον αὐτό;

Ἀποφεύγομεν νὰ παραστήσωμεν τὴν ἐκπλήξιν τοῦ Λέοντος.

— Ναι, κύριε, ἀπεκρίθη, χωρὶς νὰ ἠξέυρῃ καὶ αὐτὸς καλὰ τί ἀπεκρίνετο καὶ συλλογίζομενος μόνον τὰς ἐξήκοντα χιλιάδας φράγκων, ἀλλὰ σεις θὰ χορηγῆτε τὰς περισσότεράς.

— Αὐτὸ ἐννοεῖται. Καὶ πότε θὰ ἀρχίσετε.

— Ἀπὸ σήμερον.

— Πολὺ καλὰ. Ἴδου ποῖοι εἶναι οἱ ὄροι τοῦ διαγω-

μισμοῦ. Θὰ ἦσθε ἐλεύθερος νὰ τρώγητε καὶ νὰ πίνητε ὅ,τι θέλετε, ἀλλὰ καθυμέραν ἐπὶ ἓνα μῆνα, τὴν αὐτὴν ἐσπερινὴν ὥραν θὰ τρώγετε μίαν περιστερὰν ψητὴν. Δύο ἐξ ἡμῶν θὰ παρευρίσκωνται εἰς τὸν δεῖπνον σας καὶ θὰ συντάσσωσιν ἑκάσθιν περὶ τοῦ τρόπου καθ’ ὃν θέλει γίνεταί. Πρέπει ἡ περιστερὰ νὰ φαγῶθῃ ὀλοσχερῶς. Ἐὰν παραιτηθῆτε ἀπὸ τὴν δοκιμασίαν δὲν δύνασθε νὰ διαγωνισθῆτε ἐκ δευτέρου. Ἐὰν ἀσθενήσητε ἕνεκα τῆς τροφῆς ταύτης, θέλουσιν χορηγηθῆ εἰς ὑμᾶς εἰκοσι λίραι διὰ τὰς δαπάνας τῆς νοσηλεύσεως· ἐὰν δὲ ἀποθάνητε, ὡς τρεῖς ἄλλοι ὑποψήφιοι περὶ ὧν σὰς ὠμίλησα πρὸ ὀλίγου, θὰ ἐνταφιασθῆτε δαπάναις τῆς ἑταιρίας καὶ θὰ χαραχθῆ ἐπὶ τοῦ τάφου σας ἡ αἰτία τοῦ θανάτου σας.

— Εὐχαριστῶ δι’ ὅλας τὰς πληροφορίες ταύτας, μυλόρδε ἀλλὰ ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς κάμω μίαν ἐρώτησιν.

— Ὅμιλήσατε.

— Διὰ τὴν ἑταιρίαν σας δὲν ἐπρότεινε βραβεῖον πρὸς λύσιν προβλήματος ἐπιστημονικοῦ ἀφορῶντος εἴτε τὴν γεωργίαν, εἴτε τὴν βιομηχανίαν εἴτε τὴν ἱστορίαν, εἴτε τὴν γεωγραφίαν, εἴτε τὰς διαλέκτους;

— Ὅχι. Αὐτὰ ὀλίγον μας ἐνδιαφέρουν. Ὑπερ πᾶν ἄλλα καταγιγνώμεθα εἰς τὸ νὰ γνωρισωμεν τὰς δυνάμεις τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος.

— Διότι ἐννοεῖτε, Μυλόρδε, ὅτι θὰ ἐπρότιμων νὰ δέξω μᾶλλον τὰς δυνάμεις τῆς διανοίας μου παρὰ τὰς τοῦ στομάχου μου.

— Δὲν ἔχετε ἀνάγκην πεντήκοντα χιλιάδων φράγκων;

— Ναι, μυλόρδε.

— Ἐ, λοιπὸν αὐτὸ εἶναι τὸ μόνον μέσον νὰ τὰς κερδίσητε. Αἱ θέσεις εἰς ἃς ἔφθασαν οἱ σοφοὶ μας εἶναι καθαρῶς τμητικαὶ καὶ ἀπὸ αὐτὰς μόνον ὁ ἐγωισμὸς κερδίζει κάτι τι. Οὕτω λοιπὸν, εἰμεθα σύμφωνοι τριᾶκοντα περιστερὰς ψητάς, εἶπεν ὁ Λόρδος τονίζων τὸν ὄρον τοῦτον, ἀπὸ σήμερον 31 Ἰουλίου μέχρι 1 προσεχοῦς Σεπτεμβρίου.

— Πῶς ὀφείλω νὰ λαμβάνω τὸ δεῖπνον μου;

— Ὅπου θέλετε.

— Βίς τὸ ξενοδοχεῖον μου, ἀνέκραξεν ὁ Πέτρος.

— Ναι, εἶπεν ὁ Λόρδος Δενισδάλ.

— Καὶ ἡ ἐξοχότης σας θὰ μοὶ ἐπιτρέψετε, ἐὰν ὁ κύριος κερδίσῃ τὸ βραβεῖον, νὰ δημοσιεύσω εἰδοποιήσεις ὅτι εἰς τὸ κατάστημά μου ἐτελέσθη τὸ περιεργον τοῦτου συμβάν;

— Ὅχ λάθω ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου τὴν γνώμην τῆς ἑταιρίας.

— Πόσον ὁ μυλόρδος εἶναι καλοκάγαθος.

— Ὑγιαίνειτε, κύριε, ἐξηκολούθησεν ὁ οὐβτιμὸς τῆς Ἀγγλίας εἶθε νὰ ἐπιτύχητε! τὸ εὐχομαι θερμῶς πρὸς τὸ συμφέρον σας καὶ πρὸς τὸ συμφέρον τῆς ἐπιστήμης, καὶ ἐὰν κερδίσητε, θέλετε ἀπολαύσει καὶ τὴν εὐνοίαν τοῦ ἡγεμόνου, καὶ οἱ μεγαλύτεροι τοῦ Λονδίου οἰκοὶ εἰσονται εἰς ὑμᾶς ἀνοικτοί.

— Ἐμπρός! εἶπε καθ’ ἑαυτὸν ὁ Λέων ἀπερχόμενος μετὰ τοῦ Πέτρου, ἀφοῦ ἦτο τῆς τύχης μου μετὰ τόσους κόπους νὰ μάθω τὴν λατινικὴν, τὴν ἑλληνικὴν, τὴν ἀραβικὴν, Ἱταλικὴν, Γερμανικὴν, τὴν ἱστορίαν, γεωμε-

τρίαν, φυσικὴν ἱστορίαν, χημείαν καὶ ἔπειτα νὰ καταπραπέζικα γραμμάτια τῶν ἑκατὸν φράγκων. τῆσω νὰ φάγω τριάκοντα περιστέρας ἕνα μῆνα, ἐάν θέλω -- Εἰκοσιπέντε χιλιάδας φράγκα, περισσότερα! ἀνὰ νὰ νυμφευθῶ ἐκείνην τὴν ὁποίαν ἀγαπῶ καὶ νὰ κερδίσω κραζὴν ὁ Κ. Λεβρώνος ἐκθαμβος, ἐνῶ ἡ Ἰουλία ὠχρία ἐκ πεντήκοντα χιλιάδας φράγκων. Ὡ ἐπιστήμη! εἶσαι ἀρα συγκινήσεως καὶ ἠρωθρία ἐκ τῆς χαρᾶς.

λέξις κενή.

V

Τὴν ἰδίαν ἐσπέραν ὁ Λέων ἤραξεν τὸ ἔργον του.

Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας, ὁ Λόρδος Βούρλαμ καὶ ὁ Λόρδος Στόρλεϋ, μάρτυρες τῶν δειπνῶν καθ' ὅλον τὸν μῆνα, ἐπορεύθησαν τὴν ἐξδόμην τῆς ἐσπέρας εἰς τοῦ Λόρδου Δενσδάλλ, καὶ τὸν εἰδοποίησαν ὅτι ὁ Λέων ἔφαγε καὶ τὴν ὀγδόην περιστέραν ὀλόκληρον, πρὸς μεγάλην αὐτοῦ ἐκπληξιν.

Τὴν 13 Αὐγούστου ὁ Λόρδος Δενσδάλλ εἶπεν εἰς τοὺς δύο μάρτυρας,

— Καὶ ὁ στοιχηματίας μήπως ἀπέθανε;

— Ὅχι.

— Τρώγει τακτικὰ τὴν περιστέραν του;

— Τακτικὰ.

— Ψητὴν.

— Ψητὴν.

— Ὀλόκληρον;

— Ὀλόκληρον.

— Τότε ἐπέραςε τὴν δευτέραν περίοδον.

Τὴν 25, ὑπῆγεν ὁ ἴδιος νὰ ἴδῃ τὸν Λέοντα, τὸν ὁποῖον μόλις ἀναγνώρισε. Ὁ ἥρωας μας εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς κατακοκκίνους καὶ πυρετὸν σφοδρότατον.

— Πῶς εἶσθε; τῷ εἶπεν ὁ πρόεδρος τῆς ἐταιρίας;

— Πολὺ κακὰ, ἀπήνητησεν ὁ Λέων.

— Καὶ θὰ ἐπιμεινῆτε ἀκόμη;

— Ναί.

Ὁ Λόρδος Δενσδάλλ ἠθέλησε νὰ παρευρεθῆ εἰς τὰ τρία τελευταῖα δειπνα τὰ ὁποῖα ὁ Λέων δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ κατὰφέρῃ, παρὰ φράττων τὴν ἕίνα, τοσοῦτως εὐρισκὲν ἀπὸ τὴν ὁσμὴν τῆς περιστέρᾳς.

Τίς ἤθελε πιστεύσει ποτε, ὅτι τὸ περίφημον διὰ τὴν γεῦσιν πτηνὸν τοῦτο εἶναι τόσον κακὸν μὲ τὸν καιρὸν.

Τὴν 30 Αὐγούστου, ὁ λαὸς τοῦ Λονδίνου συνωθεῖτο εἰς τὴν θύραν τοῦ Ξενοδοχείου τοῦ κ. Πέτρου. Μετὰ δυσκολίας δὲ ἀπεσπασθῆ ὁ Λέων ἀπὸ τὰς ἐνδείξεις τοῦ ἐνθουσιασμοῦ ὃν εἶχεν ἐμπνεύσει.

Ἀφοῦ ἔφαγε καὶ τὴν τελευταίαν περιστέραν, ἐγένετο ἀνάγκη, καὶ τοι συγκεκινημένος ἀπὸ τὸν θρίαμβόν του καὶ καρδιαλγῶν, νὰ προβῆ εἰς τὸ παράθυρον καὶ νὰ χαιρετήσῃ τὸν ὄχλον τῆς συνοικίας, πρὸς ὃν ὁ Κυρ Πέτρος ἀπύθουε καθεικάστην προσφωνήσεις.

Τὴν 2 Σεπτεμβρίου ὁ Λέων εἶχε κερδίσει τὸ βραβεῖον τῶν περιστέρων. Τὴν 15 Σεπτεμβρίου 1838, ὁ Λέων ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸν οἶκον τοῦ κ. Λεβρώνου, τὸν ὁποῖον εὖρε μετὰ τῆς θυγατρὸς του εἰς τὸ αὐτὸ δωμάτιον, ὅπου πρὸ ἐνὸς ἔτους τοὺς εἶχεν ἀποχαιρετήσει.

— Λοιπὸν! τοῦ εἶπεν ὁ πατήρ;

— Ἰδοὺ ἐβδομήκοντα πέντε χιλιάδας φράγκων, ἀπεκρίθη ὁ Λέων, ἐξάγων ἐκ τοῦ κόλπου του 750

παιδαγωγῶν διδάζοντα αὐτοὺ; τὰ πρῶτα στοιχεῖα.

— Καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ ἀποκτήσατε διὰ τῆς παιδείας σας;

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ Λέων μετὰ στεναγμοῦ, μὴ θέλων νὰ ὁμολογήσῃ τὴν πηγὴν τῆς περιουσίας ταύτης.

— Τότε λοιπὸν, εἶπεν ἡ Ἰουλία, ἐναγκαλιζομένη τὸν μνηστῆρα τῆς, ἐάν ἀποκτήσωμεν υἱοὺς, πρέπει νὰ τοὺς ἐκπαιδεύσωμεν καὶ νὰ τοὺς κάμωμεν σοφοὺς.

— Ὁ διάβολος νὰ μὲ πάρῃ ἂν τοὺς μάθω κἂν ἀνάγωνσιν! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Λέων.

Καὶ ἐνυμφεθῆ τὴν Ἰουλίαν καὶ ἐζῆσε βίον εὐδαίμονα, ἀποκτήσας δύο υἱοὺς, οἵτινες, παρὰ τὸν ὄρκον τοῦ πατρὸς των, εἶναι σήμερον δύο θαύματα καὶ εἰσηλθον εἰς τὴν ἐπίζηλον ὁδὸν, ἧτις ἀγεῖ πρὸς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν ὠραίων τεχνῶν.

Ἡ ἱστορία αὕτη μᾶς διδάσκει ἀρα γε, ὅτι πρέπει νὰ περιφρονῶμεν τὴν ἐπιστήμην; Ὅχι. Ἀποδεικνύει μόνον, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ζητῶμεν ἀπὸ αὐτὴν παρὰ μόνον ὅ,τι ὀφείλει νὰ μᾶς παράσῃ, τὴν ἐργασίαν πάντοτε, τὴν φήμην ἐνίοτε, τὴν ἀσημότητα πολλάκις, οὐδέποτε ὅμως τὸν πλοῦτον.

Ἀποδεικνύει, ὅτι πρέπει νὰ περιφρονῶμεν τὰς ἰδιοτροπίαις τῶν Ἀγγλων; Ὅχι. Διότι, ὡς βλέπει τις, αἱ ἰδιοτροπίαὶ καὶ παραξενίαι τῶν μὲν δύνανται νὰ χρησιμεύσωσιν εἰς τὴν εὐτυχίαν τῶν δέ, πᾶσαι δὲ αἱ ἐντιμοὶ ὁδοὶ ἐφ' ὧν βαίνει τις, ὅπως φθάσει εἰς τὴν εὐτυχίαν εἰσὶ καλαὶ, ἀρκεῖ νὰ φθάσῃ τις εἰς αὐτήν.

Τί ἀποδεικνύει ἀκόμη; Δὲν ἀποδεικνύει τίποτε.

Ἄχ! ναὶ ἀποδεικνύει, ὅτι τὸ κρέας τῆς περιστέρᾳς εἶναι βραρὺ καὶ ὅτι ἡ Θεία Πρόνοια μεταχειρίζεται ὅλα τὰ μέτα ὅπως ἔβη εἰς βοήθειαν ἐκείνων ὅσοι πάσχουσι μὲν ἄλλ' ἔχουσι τὴν ψυχὴν καθαράν πάσης κακίας.

(Ἀλέξανδρος Δουμάς υἱός.)

υυυυυυυυυυ

Περὶ οἰκιακῆς ἀγωγῆς

ὁ πὸ **

Ἐν τῶν σφαλμάτων, τὰ ὁποῖα μᾶλλον συντελοῦσιν εἰς τὸ καταστῆσαι τὸ μείζον μέρος τῶν ἀνθρώπων συμφορὰς πρὸς τινὰς κακὰς ἐξεις καὶ ἐπιπρότερον εἰς φαῦλα πάθη, ἐστὶ καὶ τὸ πιστεύειν, ὅτι ἡ ἀγωγή ἀρχεται ἀπὸ ἡλικίας, καθ' ἣν τὰ παιδιὰ εἰσὶν εἰς κατάστασιν νὰ στέλλωνται εἰς τὸ σχολεῖον ἢ νὰ υποβάλλωνται ἐν τῇ οἰκίᾳ ὑπὸ παιδαγωγῶν διδάζοντα αὐτοὺ; τὰ πρῶτα στοιχεῖα.